

Rijstboerin uit Oost-Congo zoekt opslagplaats.

De vrouwenorganisaties van Oost-Congo dromen van een groot magazijn om de landbouwproducten van hun leden te kunnen opslaan. Magazijnen spelen een enorm belangrijke rol in de landbouweconomie. Een boer die zijn producten nergens kan opslaan, verkoopt die meestal vlak na de oogst aan zeer lage prijzen. In Kyatenga, in het uiterste oosten van Congo, kunnen de rijstboerinnen drie maand na de oogst hun rijst aan het dubbele van de prijs verkopen. Vredeseilanden wil deze boerinnen ondersteunen om in Kyatenga een opslagplaats te bouwen.

© Nele Claeys - Vredeseilanden

Lofepaco, de koepel van vrouwenorganisaties in Oost-Congo, zette vier jaar geleden samen met Vredeseilanden een rijstprogramma op in Kyatenga, vlakbij de grens met Oeganda. De boerinnen kregen adviezen om hun bodems vruchtbaarder te maken, ze testten nieuwe rijstvariëteiten uit, ze wieden hun velden regelmatig. En dat wierp zijn vruchten af. Twee jaar geleden was de oogst zelfs onverwacht groot.

Maar wat merkte Lofepaco? Sommige vrouwen reserveren en verkopen hun volledige oogst aan Oegandese opkopers vooraleer ze ook maar iets

oogsten. Of ze zijn verplicht om vlak na de oogst te verkopen omdat er schoolgeld moet betaald worden, of omdat er een begrafenis is.

De Oegandese markt is dichterbij dan de Congolese, en dus steken veel vrouwen de grens over. Met zakken op hun rug of met de fiets. Op de markt aangekomen stellen ze vast dat de Oegandese handelaars heel erg goed georganiseerd zijn. De handelaars spreken onderling prijzen af, en leggen hun prijs op het einde van de dag gewoon op aan de Congolese mama's. Die verkopen liever aan een slechte prijs, in

plaats van 's avonds in het donker te moeten terugkeren met hun zware rijstzakken om het de volgende dag opnieuw te proberen. De mannen doen het niet beter: die steken de grens over met een zak rijst en komen dikwijls met lege handen terug. Alles opgefeest.

Kortom, het zou veel beter zijn als de boerinnen hun oogst een paar maand zouden kunnen stockeren, en dan pas verkopen. Liefst in groep. De prijs van een zak van 100kg rijst is ongeveer 40 dollar vlak na de oogst, maar drie maanden later is hij het dubbele tot het driedubbele waard! De lokale comités van Lofepaco beseffen dit heel goed, en stimuleren hun leden om hun rijst een paar maanden te bewaren. Ze kunnen een klein krediet aanvragen bij de 'bank' van Lofepaco om dringende kosten te betalen. Voor kleine bedragen en met hun oogst als waarborg lukt dat.

Maar waar kunnen ze hun rijstzakken stockeren? Voorlopig bewaart iedereen de rijst thuis. In de keuken, in de slaapkamer, of buiten. Het risico is groot. Twee huizen zijn vorig jaar afgebrand en de 40 zakken rijst zijn zo in rook opgegaan. Ratten vreten aan de zakken, de rijst wordt vochtig en beschimmelt, ... De kleine huisjes

zijn absoluut niet geschikt als opslagplaats. Lofepaco heeft wel een schuur, maar de capaciteit is helemaal niet groot genoeg en bovendien kunnen dieven gemakkelijk langs deuren en ramen binnenkomen.

Een grote opslagplaats moet er komen. 80.000 euro hebben ze daarvoor nodig. Het terrein is al aangekocht en de ontwerptekening is al gemaakt. De lokale comités van Lofepaco hebben ook al goed over het beheer nagedacht: hoe ze de zakken gaan registreren, hoe ze gaan sorteren volgens kwaliteit en variëteit, hoe ze het transport gaan organiseren, wie de sleutel van het magazijn zal bijhouden. Ze gaan dit nu in een reglement gieten. En het personeel van Vredeseilanden in Congo zal hen ondersteunen om interessante markten te vinden.

De opslagruimte geeft ook de mogelijkheid om een collectief verkoopssysteem op te zetten waarbij een boerin haar zak rijst naar een betrouwbaar depot kan brengen, een voorschot krijgt, en het bestuur van de opslagruimte interessante prijzen kan bedingen voor de verzamelde tonnen rijst. De boerin krijgt na de collectieve verkoop het verschil tussen het voorschot en de effectieve verkoopprijs uitbetaald.

De boerinnen pleiten dus heel hard voor hun opslagplaats. Om de oogst waar ze zo fier op zijn te kunnen omzetten in dollarbiljetten met veel nullen. En zo hun huishoudbudget te kunnen aanvullen om kleren te kopen, schoolgeld te betalen en allerlei sociale activiteiten te kunnen organiseren.

Meer weten over dit project?

Contacteer An Bosmans - tel 016/74 47 12 - an.bosmans@vredeseilanden.be

"In de derde wereld gaat 10 tot 20procent van de landbouwproductie verloren bij gebrek aan voldoende en geschikte opslagmogelijkheden. Voor fruit en groenten loopt het zelfs op tot 50 procent." *Olivier De Schutter, Speciaal VN Rapporteur voor het Recht op Voedsel, in De Standaard van 19/02/2011*